

دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ • ۱۴۴۲ ذی الحجه ۲۲ • 2 Aug 2021

نگاهی به رسانه‌ها

بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه‌ها

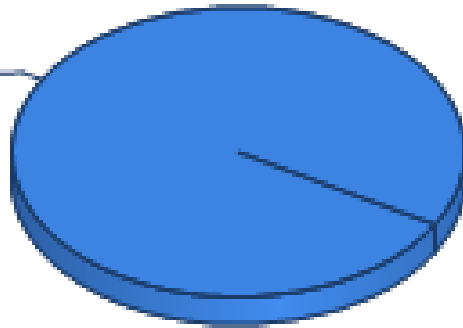
تعداد کل محتوا : ۱۸

روزنامه

۱۸

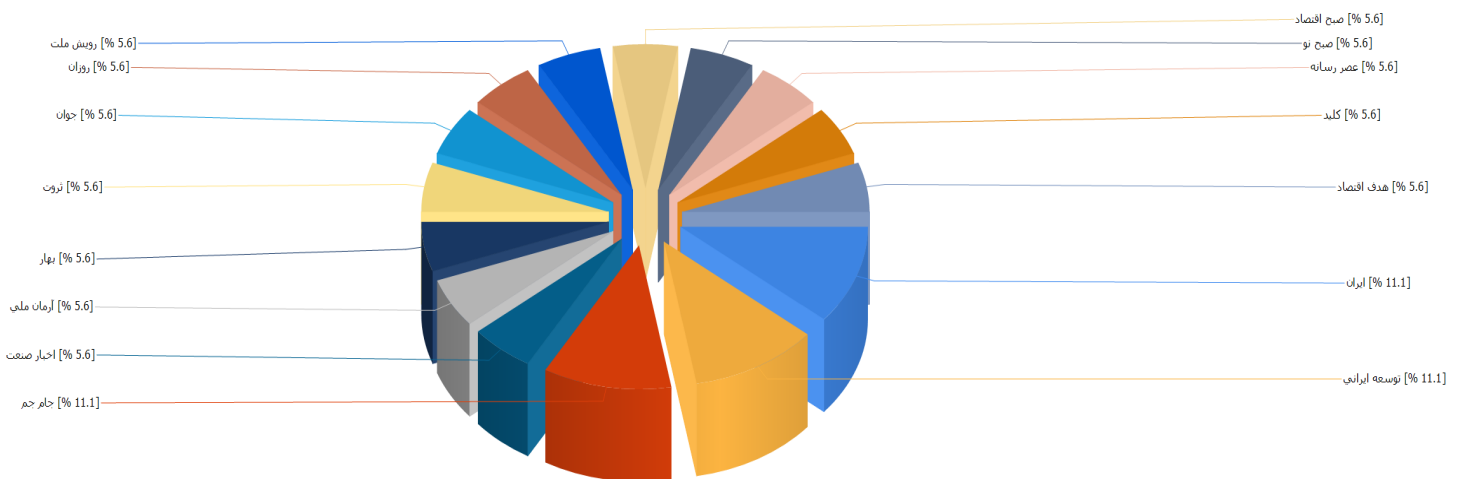
روزنامه: 100.00 %

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تاثیر در رسانه های مکتوب

درصد فراوانی	فراوانی	نام منبع	ردیف
۱۱/۱	۲	ایران	۱
۱۱/۱	۲	توسعه ایرانی	۲
۱۱/۱	۲	جام جم	۳
۵/۶	۱	اخبار صنعت	۴
۵/۶	۱	آرمان ملی	۵
۵/۶	۱	بهار	۶
۵/۶	۱	ثروت	۷
۵/۶	۱	جوان	۸
۵/۶	۱	روزان	۹
۵/۶	۱	رویش ملت	۱۰
۵/۶	۱	صبح اقتصاد	۱۱
۵/۶	۱	صبح نو	۱۲
۵/۶	۱	عصر رسانه	۱۳
۵/۶	۱	کلید	۱۴
۵/۶	۱	هدف اقتصاد	۱۵
۱۰۰	۱۸	جمع کل	

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	چه کسانی در اولویت واکسن قرار می گیرند؟	ثروت
۸	چه کسانی در اولویت واکسن قرار می گیرند؟	صبح اقتصاد
۹	قادر آشنا: برای واکسیناسیون هنرمندان تئاتر تلاش می کنیم	ایران
۱۰	نامه هیات مدیره انجمن صنفی کارگردانان تئاتر به قادر آشنا	صبح نو
۱۱	۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان	اخبار صنعت
۱۲	۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان	عصر رسانه
۱۳	۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان	هدف اقتصاد
۱۴	۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان	روزان
۱۵	از اجرای دیگری الگو نگرفتم	آرمان ملی
۱۶	تراژدی چینی در تئاتر ایران	جام جم
۱۷	تئاتر می تواند آموزگار جامعه باشد	ایران
۱۸	دولت سیزدهم باید تئاتر را احیا کند	جوان
۱۹	سال ۷۹ در «خاک سفید» چه خبر بود؟	رویش ملت
۲۰	سوسوی صحنه	جام جم
۲۱	شفاف سازی تئاتر ۹۹ پس از بدرود دولت	توسعه ایرانی
۲۲	کتابی که یک تاریخ شخصی است	توسعه ایرانی
۲۳	هیچ خبری از واکسینه کردن بچه های تئاتر نیست!	بهار
۲۴	هیچ خبری از واکسینه کردن بچه های تئاتر نیست!	کلید

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

تاریخ انتشار: دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۲۹

پاسخ مدیر کل هنرهای نمایشی

چه کسانی در اولویت واکسن قرار می گیرند؟

مدیر کل هنرهای نمایشی گفت: به صندوق اعتباری هنر پیشنهاد کرده ایم که گروه های نمایشی در حال اجرا و کسانی که تا شهریور ماه نوبت اجرا دارند، در اولویت واکسیناسیون قرار بگیرند.

قادر آشنا در گفتگو با ایسنا درباره وضعیت واکسینه کردن هنرمندان تئاتر و گروه های نمایشی توضیح داد: ما مدت هاست که در مرکز هنرهای نمایشی پیگیر واکسینه کردن هنرمندان تئاتر هستیم و بخصوص آقای صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی هم به جد این موضوع را دنبال می کنند.

او ادامه داد: بر اساس آخرین تصمیمی که در وزارتخانه گرفته شده، صندوق اعتباری هنر بحث واکسینه کردن تمام گروه های هنری را پیگیری می کند تا در این زمینه تمرکزی ایجاد شود.

آشنا اضافه کرد: پیشنهاد ما به صندوق اعتباری هنر این است که گروه های نمایشی که اثری روی صحنه دارند و همینطور گروه هایی که تا شهریور ماه در نوبت اجرا هستند، همراه با سالن داران در اولویت واکسیناسیون قرار بگیرند به این معنی که هم این گروه ها و هم کارکنان سالن ها خارج از بحث سنی، در اولویت باشند و بتوانند زودتر واکسن بزنند.

مدیر کل هنرهای نمایشی خاطر نشان کرد: ما این پیشنهاد را قبلا مطرح کرده ایم و همچنان پیگیر آن هستیم و این پیشنهاد برای تمام سالن های فعال فارغ از دولتی یا خصوصی، در حال پیگیری است.

او در ادامه درباره روند صدور مجوز آثار نمایشی با توجه به تعطیلی سالن های دولتی توضیح داد: روند صدور مجوز ادامه دارد. تنها یک بند به آن اضافه شده مبنی بر اینکه گروه های نمایشی ملزم به در نظر گرفتن شرایط کرونایی و رعایت پروتکل های بهداشتی هستند و این گونه نیست که صدور مجوزها متوقف شده باشد.

چه کسانی در اولویت واکسن قرار می‌گیرند؟

مدیر کل هنرهای نمایشی گفت: به صندوق اعتباری هنر پیشنهاد کرده‌ایم که گروه‌های نمایشی در حال اجرا و کسانی که تا شهریور ماه نوبت اجرا دارند، در اولویت واکسیناسیون قرار بگیرند. قادر آشنا توضیح داد: ما مدت‌هاست که در مرکز هنرهای نمایشی پیگیر واکسینه کردن هنرمندان تئاتر هستیم و بخصوص آقای صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی هم به جد این موضوع را دنبال می‌کنند. پیشنهاد ما به صندوق اعتباری هنر این است که گروه‌های نمایشی که اثری روی صحنه دارند و همینطور گروه‌هایی که تا شهریور ماه در نوبت اجرا هستند، همراه با سالن‌داران در اولویت واکسیناسیون قرار بگیرند به این معنی که هم این گروه‌ها و هم کارکنان سالن‌ها خارج از بحث سنی، در اولویت باشند و بتوانند زودتر واکسن بزنند. مدیر کل هنرهای نمایشی خاطرنشان کرد: ما این پیشنهاد را قبلاً مطرح کرده‌ایم و همچنان پیگیر آن هستیم و این پیشنهاد برای تمام سالن‌های فعال فارغ از دولتی یا خصوصی، در حال پیگیری است.

قادر آشنا: برای واکسیناسیون هنرمندان تئاتر تلاش می کنیم

ما مدت هاست که در مرکز هنرهای نمایشی پیگیر واکسینه کردن هنرمندان تئاتر هستیم و بخصوص آقای صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی هم به جد این موضوع را دنبال می کنند. پیشنهاد ما به صندوق اعتباری هنر این است که گروه های نمایشی که اثری روی صحنه دارند و همین طور گروه هایی که تا شهریور ماه در نوبت اجرا هستند، همراه با سالن داران در اولویت واکسیناسیون قرار بگیرند به این معنی که هم این گروه ها و هم کارکنان سالن ها خارج از بحث سنی، در اولویت باشند و بتوانند زودتر واکسن بزنند. ما این پیشنهاد را قبلاً مطرح کرده ایم و همچنان پیگیر آن هستیم و این پیشنهاد برای تمام سالن های فعال، فارغ از دولتی یا خصوصی، در حال پیگیری است. روند صدور مجوز ادامه دارد. تنها یک بند به آن اضافه شده مبنی بر اینکه گروه های نمایشی ملزم به در نظر گرفتن شرایط کرونایی و رعایت پروتکل های بهداشتی هستند و این گونه نیست که صدور مجوزها متوقف شده باشد.

بخشی از گفته های مدیر کل هنرهای نمایشی با ایسنا

نامه هیات مدیره انجمن صنفی کارگردانان تئاتر به قادر آشنا

هیات مدیره این انجمن صنفی نامه ای سرگشاده خطاب به قادر آشنا، مدیرکل هنرهای نمایشی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی نوشت و در آن خواستار شفافیت در عملکرد و نحوه مدیریت این اداره کل در دوران همه گیری کرونا شد. متن این نامه سرگشاده بدین شرح است:

جناب آقای قادر آشنا، مدیرکل محترم اداره هنرهای نمایشی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

می دانیم که بودجه تئاتر ایران، بسیار اندک و حتی توهین آمیز است. بنابراین بر کسی پوشیده نیست که اداره کل هنرهای نمایشی، امکانات چندان قابل توجهی برای حمایت بایسته از جامعه تئاتر ایران ندارد؛ البته در وجود این مشکل کهنه، علاوه بر تصمیم گیرندگان در هر سه قوا و دیگر نهاد های فرادست، خود اداره کل و تمامی رؤسایش را مسوول و حتی برخی آنان را همدست و همکار مسببان این وضعیت غیر قابل پذیرش می دانیم.

وضعیتی که آسیب آن بیش از هنرمندان تئاتر، متوجه فرهنگ و هنر ایران است. ۱۷ ماه از آغاز همه گیری کرونا در ایران و تعطیلی ناگزیر فعالیت های تئاتری می گذرد، دورانی که می توان از آن به عنوان سخت ترین و بغرنج ترین روزگار تاریخ تئاتر ایران یاد کرد.

به شکلی بدیهی همیشه توقع از مدیران در دوران سختی و دشواری بیشتر است اما متأسفانه و در کمال حیرت به نظر می رسد در این ایام طولانی و سخت، نه تنها طرحی متناسب و ابتکاری قابل توجه در کار نبوده است، بلکه معدود اقدامات انجام شده نیز با توفیق روبه رو نشده و در پیگیری این اقدامات حتی همان توجهات معمول و متعارف گذشته هم وجود نداشته است. به تجربه می دانیم در اغلب موارد، همان بودجه اندک تئاتر، در تقسیم و تخصیص، با تصمیمات غلط مدیران، حیف و میل و سهم ناچیزی از آن نصیب گروه ها و هنرمندان تئاتر شده است.

تاکنون تعدادی از همکاران مان این سوال را مطرح کرده اند که در ایام همه گیری کرونا و تعطیلی تئاترها، بودجه اداره کل هنرهای نمایشی، چقدر بوده و چگونه هزینه و مدیریت شده است؟ اما علی رغم طرح شعار شفاف سازی که خوشبختانه در این سال ها متداول شده، تاکنون و در وقت مناسب و متعارف آن، پاسخی روشن و دقیق از سوی آن اداره کل ارائه نشده است.

اکنون به عنوان انجمن صنفی سراسری کارگردانان تئاتر ایران، علاوه بر تکرار این پرسش، خواستار آن هستیم که اقدامات مبتکرانه و ویژه اداره کل هنرهای نمایشی و مجموعه دولت و نتایج حاصل از آن ها را در تناسب با شرایط تحمیل شده بر هنرمندان تئاتر ذکر کنید. جناب آقای آشنا!

تاکی قرار است به جای تلاش برای حل مسائل و مشکلات حاد تئاتر کشور که وظیفه و مسوولیت مستقیم شماست، منتظر پاک شدن خود به خودی و اتفاقی صورت مساله، آن هم با پرداخت هزینه هایی ناگزیر و گزاف از سوی هنرمندان شریف تئاتر کشور بمانیم؟! تاکی قرار است خود را از گفت و گو و مواجهه با نظرات و پیشنهادات جامعه تئاتر، دور و محروم نگاه داشته و نسبت به ده ها طریق ممکن کمک به وضعیت تئاتر ایران در این شرایط بحرانی، بی توجه و بی تفاوت باقی بمانیم؟! هر چند منتظر خلاقیت خارق العاده ای برای کمک به معیشت جامعه تئاتر از سوی شما نیستیم اما به انتظار پاسخی شفاف و دقیق، بیش از پایان کار این دولت می مانیم.

۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان

به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می‌شوند. به گزارش روابط عمومی حوزه هنری قم، به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می‌شوند. «مهندسی مین» به کارگردانی محمدرضا پیغمبری، «سرباز سردار» به کارگردانی هومن پیری، «کاخ ریاست جمهوری» به کارگردانی مهدی کاشی و «لشکر ۴۱

نارالله» به کارگردانی میلاد قره داغی، ۴ اثر به قلم مرتضی شاه کرم هستند که توسط اعضای باشگاه تئاتر تجربه آماده اجرا در این جشنواره می‌شوند. نخستین جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان به مناسبت برگزاری کنگره ملی شهدای استان قم با اجرای ۱۶ نمایش خیابانی برگزار خواهد شد. چهار موضوع محوری این جشنواره عبارتند از: «شهدای مدافع حرم»، «شهدای دفاع مقدس»، «شهدای سلامت» و «شهدای هنرمند». پس از دآوری آثار رسیده ۵ اثر برای اجرای خیابانی انتخاب خواهند شد.

۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان

به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی

افلاکیان می شوند. به گزارش روابط عمومی حوزه هنری قم، به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می شوند. «مهندسی مین» به کارگردانی محمدرضا پیغمبری، «سرباز سردار» به کارگردانی هومن پیری، «کاخ ریاست جمهوری» به کارگردانی مهدی کاشی و «لشکر ۴۱ ثارالله» به کارگردانی میلاد قره داغی، ۴ اثر به قلم مرتضی شاه کرم هستند که توسط اعضای باشگاه تئاتر تجربه آماده اجرا در این جشنواره می شوند. نخستین جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان به مناسبت برگزاری کنگره ملی شهدای استان قم با اجرای ۱۶ نمایش خیابانی برگزار خواهد شد. چهار موضوع محوری این جشنواره عبارتند از؛ «شهدای مدافع حرم»، «شهدای دفاع مقدس»، «شهدای سلامت» و «شهدای هنرمند». پس از داوری آثار رسیده ۵ اثر برای اجرای خیابانی انتخاب خواهند شد.

۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان

«شهادت دفاع مقدس»، «شهادت سلامت» و «شهادت هنرمند». پس از داوری آثار رسیده ۵ اثر برای اجرای خیابانی انتخاب خواهند شد.

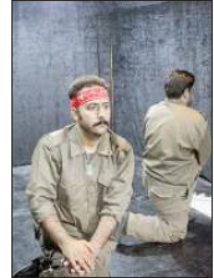
به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می شوند.

به گزارش روابط عمومی حوزه هنری قم، به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می شوند.

«مهندسی مین» به کارگردانی محمدرضا پیغمبری، «سرباز سردار» به کارگردانی هومن پیری، «کاخ ریاست جمهوری» به کارگردانی مهدی کاشی و «لشکر ۴۱ نارالله» به کارگردانی میلاد قره داغی، ۴ اثر به قلم مرتضی شاه کرم هستند که توسط اعضای باشگاه تئاتر تجربه آماده اجرا در این جشنواره می شوند. نخستین جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان به مناسبت برگزاری کنگره ملی شهادت استان قم با اجرای ۱۶ نمایش خیابانی برگزار خواهد شد. چهار موضوع محوری این جشنواره عبارتند از: «شهادت مدافع حرم»،

به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می‌شوند. به گزارش روابط عمومی حوزه هنری قم، به همت باشگاه تئاتر تجربه حوزه هنری قم ۴ اثر نمایشی با موضوع شهید و شهادت آماده حضور در جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان می‌شوند. مهندس مین به کارگردانی محمدرضا پیغمبری، سرباز سردار به کارگردانی هومن پیری، کاخ ریاست جمهوری به کارگردانی مهدی کاشی و «لشکر ۴۱ نارالله» به کارگردانی میلاد قره داغی، ۴ اثر به قلم مرتضی شاه کرم هستند که توسط اعضای باشگاه تئاتر تجربه آماده اجرا در این جشنواره می‌شوند. نخستین جشنواره تئاتر خیابانی افلاکیان به مناسبت برگزاری کنگره ملی شهدای استان قم با اجرای ۱۶ نمایش خیابانی برگزار خواهد شد. چهار موضوع محوری این جشنواره عبارتند از: شهدای مدافع حرم، شهدای دفاع مقدس، شهدای سلامت و شهدای هنر مند. پس از دآوری آثار رسیده ۵ اثر برای اجرای خیابانی انتخاب خواهند شد.

۴ اثر نمایشی حوزه هنری قم آماده حضور در جشنواره افلاکیان

تئاتر

محمد رضا هلال زاده:

از اجرای دیگری الگو گرفتیم

کارگردان «خاک سفید» با اشاره به ویژگی های این اثر نمایشی عنوان کرد که برای شکل گیری این نمایش تحقیقات زیادی کرده و از نمایش رئالیستی دیگری الگو برداری نکرده است. محمد رضا هلال زاده گفت: از ۵-۶ سال قبل طرح اجرای نمایشی درباره محله خاک سفید را در ذهن داشتم. در واقع به دلیل علاقه شخصی به این محله و اتفاقاتی که در دهه ۷۰ آنجا رخ داده بود و اینکه من از آن منطقه شناخت داشتم و با معضلات و مشکلات آنجا آشنا بودم، ابتدا منتظر شدم تا کسی درباره آنجا نمایشنامه ای بنویسد تا من در آن بازی کنم اما چون دیدم این اتفاق رخ نداد، تصمیم گرفتم ایده ام را با محمود احدی نیا در میان بگذارم تا او نمایشنامه ای بر این اساس بنویسد و من آن را به صحنه ببرم. وی ادامه داد: برای پرداختن به اتفاقاتی که سال ۷۹ در این محله رخ داد داستان زندگی خانواده ای را خلق کردیم تا در خلال آن رخدادها و معضلات اجتماعی موجود در این محله را در داستان بگنجانیم. این اثر نمایشی اثری کاملاً رئالیستی است و تمام دغدغه من در کارگردانی کار این بود که نمایش را صددرصد واقع گرایانه به صحنه ببرم و به شکلی که اجرا با یک فیلم سینمایی رئال مطابقت داشته باشد. این بازیگر و کارگردان تئاتر درباره انتقاداتی که درباره شباهت فضاسازی نمایش با نمایش «قصه ظهر جمعه» محمد مساوات مطرح شده است، توضیح داد: بنای کار ما بر اساس بازسازی خانه هایی محله خاک سفید در آن دوران بوده است. معماری آن منطقه منحصر به فرد است و ویژگی های خاص خودش را دارد از این رو ما حتی از نمایش «قصه ظهر جمعه» ایده هم نگرفتیم چه برسد به الگو برداری. نمی توان هر نمایشی رئالیستی را با هم مقایسه کرد چون ممکن است در ژانر یا یکدیگر مشترک باشند اما در فضاسازی و ایده پردازی متفاوت هستند. هلال زاده در پایان با اشاره به اینکه برای شکل گیری این نمایش تحقیق زیادی درباره معماری و ساختمان های این محله انجام داده درباره ضربه ای که کرونا و تعطیلی سالن های تئاتری به گروه ها وارد کرده است، گفت: این تعطیلی ها نه به گروه ما بلکه به همه گروه های در حال اجرا ضربه زیادی زده است. به عنوان نمونه نمایش ما تازه داشت مخاطب خودش را پیدا می کرد و خوب می فروخت اما این تعطیلات ناگهانی باعث شد تماشاگران دوباره از تئاتر دور بشوند و تا ما بخواهیم دوباره آنها را جذب کنیم ممکن است با تعطیلی غیرمنتظره دیگری روبه رو شویم و با اصلاً زمان اجرا به پایان برسد. بازیگران این نمایش به ترتیب ورود به صحنه صادق برقی، فرید رحمتی، میلاد معیری، مهدی یگانه، نسا یوسفی، حسین کریمی، محسن رضوی نیا، علی اسحاقی، سحر بهرامی، علی پویا قاسمی، المیرا صرامی، سهیل ناجی هستند که این نمایش تا ۱۵ مرداد در پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه است.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۲۹

تراژدی چینی در تئاتر ایران

تعطیلی های مداوم سالن های نمایش چه ضرباتی به پیکر تئاتر وارد کرده است؟

تصویری از سدغونی کردن یکی از سالن های نمایشی در تهران

عکس: ایران تئاتر

سینما علی پورنگار

مظلومیت و مهوریت تئاتر، در دوران شیوع کرونا شکل جدی تر و غمناکتری به خود گرفت و آنچه شاید ضرورتاً از نظر اقتصادی آن قابل مقایسه بود و در حد اندازه های خسارت مالی صنعت سینما نباشد، اما به دلیل اهمیت زنده بودن هنر نمایش و اجرا، همچون برخی فیلم های سینمایی از غرضه در پلنهای آنرا نماند هم محروم بودند و طبیعتاً این امکان برای

نمایش ها فراهم نبود و نیست. به جز توقف فعالیت و خاموشی اغلب اهالی تئاتر که بسیاری از آنها بخت و فرصت حضور در آثار تصویری، سینمایی، تلوویزیونی و شبکه نمایش خانگی را نداشته و ندارند و مشکلات جبران ناپذیر اقتصادی و معیشتی، بخت هزینه های نگهداری سالن ها و پرداخت حقوق کارکنان و زینت مالی در زمان کرونا هم مطرح است. این مساله به ویژه درباره تماشاخانه ها و سالن های خصوصی تئاتر شکل بحرانی تر و اسفناکتری به خود میگیرد و بسیاری

از این مجموعه ها به دلیل ضرر و زیان ها و بدهی های ناشی از تعطیلی های مداوم در موج های مختلف کرونا و فریز شدن پایتخت در آستانه تعطیلی و ورشکستگی قرار دارند. ما تا نیمه استعمار و بنای تئاتر خصوصی وابسته به گیشه و ارتباط با تماشاگر است و اگر این امکان از سالن های نمایشی دریغ شود، این مجموعه ها با خطر جدی تعطیلی همیشگی مواجه می شوند.

در ضمن همین تعطیلی های تقریباً هراس زا، مخاطبان همیشگی تئاتر را هم همراه اهالی تئاتر، دلسرد و بی انگیزه خود ادامه دادند.

ایمان از گل به خودی

مدیر عمارت نوفل اوشاتو، یکی از تماشاخانه های خصوصی در تهران، درباره تعطیلی های پرتکرار سالن های نمایشی در پی موج های کرونا به جام جم میگوید: ما این که تئاتر هم مثل سینما جزو مشاغل گروه شغلی سطح ۲ شد، اما متأسفانه گاهی آقای قانداغلو، مدیرکل هنرهای نمایشی مثل آقای استنادی به اهالی تئاتر گل به خودی میزند.

مدیر عمارت نوفل اوشاتو، یکی از تماشاخانه های خصوصی در تهران، درباره تعطیلی های پرتکرار سالن های نمایشی در پی موج های کرونا به جام جم میگوید: ما این که تئاتر هم مثل سینما جزو مشاغل گروه شغلی سطح ۲ شد، اما متأسفانه گاهی آقای قانداغلو، مدیرکل هنرهای نمایشی مثل آقای استنادی به اهالی تئاتر گل به خودی میزند. همین چند وقت پیش با فریز شدن پایتخت، او طی مصاحبه ای اعلام کرد سالن های تئاتر تعطیل است. یعنی در شرایطی که سالن های سینما باز بود و هنوز جلسیات ستاد ملی کرونا در این باره برگزار نشده بود، تئاتر در تعطیلی بدست می افتد. به نظرم بهتر است در این موارد تصمیم گیری را به عهده ستاد ملی مقابله با کرونا بگیریم.

داود نامور درباره ضرر این تعطیلی های هر از گاهی به تئاتر هم توضیح می دهد: از زمان شروع شیوع کرونا تا امروز تقریباً ۱۱ ماه است که تئاتر به دلیل تعطیلی های تقریباً مداوم، حال و روز خوبی ندارد. در این مدت شاید دوجمعه سه چهار ماه بیشتر تئاتر نشدیم. وقتی دوسمان مسئول تلاش کردند و تئاتر را از سطح شغلی ۳ به سطح شغلی ۲ آوردند، امیدوار بودم در شرایط نارنجی هم کارمان را انجام دهم و خوشحال بودم که تئاتر تعطیل نمی شود. ولی متأسفانه رعایت نکردن پروتکل ها و واکنش نداشتن گسترده مردم باعث شد با یک پایک تاز به کرونا روبه رو باشیم و تئاتر مدتی قبل برای بار چندم تعطیل شود. در چنین شرایطی تا بخواهیم تئاتر را به روزگار قدیم و قبل از کرونا برگردانیم مردم دوباره پرشور تماشاگران باشیم دو سال زمان می برد. من بعد می دانم تا آخر سال ۱۴۰۱ ما تئاتر سر حال و نمایش های پر مخاطب داشته باشیم. اگر هم با بهبود شرایط، فعالیت تئاتر مستمر باشد، باز تا مدتی استرس مردم و استرس گروه و استرس مدیران سالن ها را خواهیم داشت.

سرخوردگی و افسردگی اهالی تئاتر

تبدیل می شود به دیگه های بدبینانه تئاتری ها نسبت به کل دولت و نه فقط یک وزیر یا وزیرخانه خاص. این که سال ها و ده ها ساعت گفته می شود تئاتر فرزند سرزهی است، به همین دست برخورد در خصوص هزینه های تئاتر و بودجه تئاتر وجود ندارد و باز هیچ روشن نیست چرا وزارت ارشاد برای رساندن بودجه به دست جوانان تئاتر که حق آنهاست، تلاش نمی کند. در همین مدت یک سال تئاتر نابود شد و رفت و یک هیچ مدیری هم نگذرد.

آبان سال ۹۹ بود که کرونا یکی از سخت ترین و تلخ ترین ضربات خود را به پیکر تئاتر خصوصی زد و تماشاخانه تئاتر مشاغل تهران به دلیل مشکلات مالی و عدم حمایت برای همیشه تعطیل شد. بابک احمدی، روزنامه نگار سابقه دار حوزه تئاتر که سابقه همکاری با این مجموعه فرهنگی و هنری را داشت، درباره وضعیت ناگوار تئاتر به ویژه تئاتر مستقل و خصوصی در پی تعطیلی های هزارگانه سالن های نمایشی به جام جم میگوید: سرخوردگی ناشی از شروع چندباره تعزیم و قطع دوباره آن، از مهم ترین اتفاق هایی است که برای گروه های تئاتری رخ می دهد. نتیجه آن ایجاد اضطراب و عدم امنیت است، چون اینها به کار خلاقه رده اند که بعضاً برایشان از نات شب واجب تر است. اگر نبود این طور بی هیچ حق و حقوق و قراردادی در بحرانی ترین شرایط بهداشتی و سلامت دست به کار نمی شدند. اگر بپوشند می تواند در خلوت به کار ادامه دهد. حضور برخی صحنه ای در تئاتر همیشگی نمایش یک بازیگر حکم تعزیم های فشرده و ضروری یک قهرمان ورزشی را دارد. حتی شاید سخت تر چون قهرمان ورزش برای چند مسابقه در سال تعزیم می کند. ولی بازیگر تئاتر هر لحظه باید برای حضور در برابر دوربین یا روی صحنه نمایش آماده ذهنی و فیزیکی داشته باشد. این وضعیت را به تمام فعالیت های تئاتری تعمیم می دهیم. در صورت ادامه تأخیر در واکنش سینما و رویگردانی مدیران از حمایت و برنامه ریزی برای جامعه تئاتری، شاهد افسردگی جمعی خواهیم بود. به خصوص قشقرق خواهد که هم برای زبانی برای فعالیت تئاتر، هم امکانات محدود و هم این که هنوز خودش را تثبیت نکرده که بتواند مثل بعضی های سابق بنیاد و فردی نامعلوم را انتظار بگذارد.

تبدیل می شود به دیگه های بدبینانه تئاتری ها نسبت به کل دولت و نه فقط یک وزیر یا وزیرخانه خاص. این که سال ها و ده ها ساعت گفته می شود تئاتر فرزند سرزهی است، به همین دست برخورد در خصوص هزینه های تئاتر و بودجه تئاتر وجود ندارد و باز هیچ روشن نیست چرا وزارت ارشاد برای رساندن بودجه به دست جوانان تئاتر که حق آنهاست، تلاش نمی کند. در همین مدت یک سال تئاتر نابود شد و رفت و یک هیچ مدیری هم نگذرد. منظور از شفافیت در هزینه ها همین بازمانی کرونا بود. موقع تعطیلی سالن ها به دلیل وضعیت فریز است. این بودجه ها در حالی می آید که سالن های نمایشی هر چند وقت یک بار و در پی موج های تازه کرونا تعطیل می شوند و گروه ها اجاره کار ندارند. سوال اینجاست که موقع تعطیلی، تکلیف این پول چه می شود و چرا برای آن برنامه ریزی صورت نمی گیرد؟ مدیران تئاتری در کل که غیر شفاف عمل می کنند. اما در زمان آلودگی شفاف نبودن خیلی عیب نیست. ولی در همین حال تا دلان بخواهد با یک احمدی می آفریند: این رفتارها موجب می شود جمعیت پرشماری را صاید بلند بگویند کلیت مدیران بالادستی تئاتر نمی خواهند آنکه و تناقض بعدی اینجاست با این که انکار تئاتر نمی خواهند و به تئاتر و سرنوشت هنرمندان که شهروندان این کشورند هم اعتنایی نمی کنند. ولی در همین حال تا دلان بخواهد نیروهایی برای رسیدگی به امور جاری تئاتر در استخدام دارند کارمندان که از افتتاد شیوع ویروس کرونا تا امروز سر موعد حقوق گرفته اند. آن هم با احتساب تورم و اضافه دستمزد تعیین شده آنها ادامه دارند. امنیت شغلی دارند. حق مسکن و عائله مندی دارند و وزیر یاد کوار به هیچ فعالیت مشغولند.

این وضعیت در نهایت به تبعیض و شکاف موجود بین دولت و ملت منتهی می شود؛ زیرا چه بخواهیم چه نخواهیم تئاتر با بخشی از هسته ها و نهاد های کوچک شکل دهنده جامعه بزرگ ما هستند. از همه مهم تر این وضعیت و لحاظ فنی، تئاتر را هر چه بیشتر فقیر می کند و کارگران ها ناچار می شوند بیش از گذشته قید طرح صحنه، لباس، کیم و غیره را بزنند. در یک کلام تبعیض و خشونت ناشی از فقر در تئاتر گسترش می یابد.

نکته دیگر این که حتی در این شرایط زمان اجرای افراد با تجربه تر و قدیمی تر تئاتر مشخص است و آنها گرانتری از بابت اجرا دارند. این جوانان هستند که هیچ امنیت شغلی ندارند، با این که همین جوان ها موتور محرک تئاتر ما در این زمان به حساب می آیند و در وضعیت کرونا در حدم اجرا قرار دارند.

مدیر عمارت نوفل اوشاتو، پایان کار دولت را هم در انتفاع برخی مدیران تئاتری دخیل می داند و میگوید: متأسفانه در این زمان جاه طلبی و انتقال

تصویری از روی نمایشنامه خصوصی تئاتر مستقل ایران

تئاتر می تواند آموزگار جامعه باشد

تئاتر در معنای واقعی خود و در قامت یک سوپه فرهنگی و هنری همیشه آموزگار انسان ها بوده و خواهد بود و بشر هیچ وقت نمی تواند بی نیاز از فرهنگ رشد کند و حرکت اجتماعی داشته باشد. این فصل و بخش از فرهنگ، همواره به بشر کمک کرده تا طبیعت را

یادداشت

حسین دادشکر
کارگردان تئاتر

به نفع خود شکل دهد و با کمک و درک چنین سوپه فرهنگی مسائل و مصایب اجتماعی دنیای مدرن را دریابد و از آن راه حل بیرون بیاورد. در واقع تئاتر، پاسخگوی نیازها و خلائهای انسان امروزی است؛ چه این نیاز یک مسأله خانوادگی باشد و چه در مقیاس کلان تر یک نیاز و مسأله اجتماعی. تئاتر برای تمامی پرسش های بشر پاسخ می دهد که آن را در قباب و قالب های هنری ارائه می کند و می تواند نجات بخش جامعه در بحران ها و صدمه های پیش آمده باشد. با این همه این تأثیرگذاری شرط و شرایطی دارد که باید به آن توجه و بسترهایش را مهیا کرد. تئاتر برای یک جامعه پیشرفته و فهمیده یک امر جاری، ساری و همیشگی و لاینقطع است. یعنی در جا و شرایطی می توانیم بگوییم تئاتر جواب گوشت و می تواند به نقش خود عمل کند که آن را به صورت یک خوراک فرهنگی درآورده باشیم و مدام این خوراک را در جامعه در دسترس قرار داده باشیم. در شرایطی که تئاتر و هنر نمایش، به یک ضرورت اجتماعی و فرهنگی تبدیل نشده باشد و نگاهی باری به هر جهت به آن شود، تأثیر و انتظار هم از آن نمی توان توقع داشت. به گفته ای دیگر در جامعه ای می توانیم چنین بستری را در طولانی مدت فراهم کنیم که خوراک های فکری مختلف با ذائقه های مختلف تولید و اجرا شوند و برای هر نوع از این ژانرها و نمونه ها هم تماشاچی خاص وجود داشته باشد و زمانی که این بسترسازی اجتماعی به صورت فرهنگ درآمد، آن وقت تئاتر می تواند نقش ذاتی و بنیادین خود را ایفا کند و در این بالندگی و رشد است که تئاتر می تواند در دل هر بحرانی بدرخشد و مرهمی بر دل جامعه باشد و فراتر از این به جامعه کمک کند، راحل ارائه دهد و آگاهی بخشی داشته باشد. در کشور ما سال هاست که تئاتر وجود دارد و سال هاست که راجع به آن حرف می زنیم و تلاش می کنیم انواعش را برای ذائقه های مختلف تولید کنیم تا به صورت یک عادت در بیاید؛ مثل روزنامه خواندن و کتاب خواندن و... اما به دلایل مختلف از جمله همین منقطع بودن جریان اجراها نتوانسته ایم مزه واقعی و کامل تئاتر به عنوان یک جریان فرهنگی مؤثر را حس کنیم.

نکته مهم دیگر اینکه تئاتر در کشور ما، به آن معنا که ما فکر می کنیم مردمی نیست. مردمی به آن معنا که حیانتش را به صورت مستمر و با ضربان منظم از خود مردم بگیرد و مثلاً با بلیت فروشی به حیانتش ادامه بدهد. در کشورهای پیشرفته دنیا، نهادهای مختلف اول حمایت می کنند تا انواع تئاتر تولید و اجرا شود و بعد این قطار روی ریل خودش می افتد و هر سلیقه ای مخاطب خاص خود را پیدا می کند و پیش می رود. پس باید برای پیدا کردن حلقه مفقوده تأثیرگذاری تئاتر، به صورت مصداقی، برگردیم و علت العلل را مثلاً در آموزش های مدرسه جستجو کنیم و ببینیم تئاتر به صورت جدی چقدر در مدارس ما وجود دارد. طبیعی است وقتی کودک و نوجوانی در مدرسه و از همان ابتدا به صورت جدی با تئاتر آشنا و آمیخته شود در بزرگسالی هم به اهمیت آن پی می برد و هم با آن آمیخته می شود و این آمیختگی نسل به نسل ادامه پیدا خواهد کرد؛ همه اینها در کنار هم می تواند هنر نمایش را به نقش اصلی شان یعنی آموزگار بودن نزدیک کند. آموزگاری که می تواند بشر را بیاموزد و همراهی کند.

گفت‌وگوی «جوان» با نصرالله قادری، کارگردان، منتقد، نویسنده و مدرس تئاتر

دولت سیزدهم باید تئاتر را احیا کند

مصطفی شاه گرمی

این روزها و در آستانه آغاز به کار دولت سیزدهم اسامی مختلفی از سوی رسانه‌ها به عنوان گزینه‌های احتمالی تصدی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی مطرح می‌شود. انباشت کارهای بر زمین مانده و نیز ویرانی‌هایی که در دولت‌های بازدهم و دوازدهم در عرصه فرهنگ و هنر ایجاد شده انتظار فعالان فرهنگی و هنرمندان از دولت و وزیر آینده را بسیار بالا برده است. نصرالله قادری، کارگردان، منتقد، نویسنده و مدرس سینما و تئاتر کشورمان در رابطه با توقعات اهالی فرهنگ و هنر از دولت و وزیر آینده به «جوان» می‌گوید: مهم‌ترین نکته‌ای که وزیر باید خارج از چشم‌پوشی‌های معمول سیاسی که دارد باید مورد توجه قرار بدهد، توجه به نیروهای دلسوز فرهنگی و شناختن موربانها و مستأجران خانه‌داری یوسف است که اتفاقاً بسیار هم شناخته شده هستند. متأسفانه بخشی از اینها از سوی نیروهای به ظاهر انقلابی در حال حمایت هستند و هیچ‌کس قدرت مقابله با آنها را ندارد و بسیاری از افراد در این راه قربانی اهداف شوم آنها شده‌اند و همچنان در حال انجام کارهایشان هستند. من پرونده عملکرد این افراد را در قالب نمایشنامه‌ای که از کتاب ارزشمنند و شریف نهج‌البلاغه اقتباس کرده‌ام به نام «قربانی همیشه» نوشته‌ام. مولا علی (ع) در چهار جبهه قاسطین، ناکثین و مارقین و قاعدین می‌جنگد، وضعیت فعلی فرهنگ ما هم چنین موقعیتی دارد. هنرمندی که معتقد به اسلام ناب محمدی (ص) است در چهار جبهه باید بجنگد. این هنرمند و مدرس دانشگاه در رابطه با نحوه عملکرد دولت و وزیر آینده فرهنگ و ارشاد اسلامی در مواجهه با جریان‌های خاص و امروری که در بدنه فرهنگ و هنر کشورمان مشغول فعالیت‌های جهت‌دار و مخرب هستند، اظهار می‌دارد: من مثل آنها که متأثر از تفکر و نگاه استالیانی هستند، معتقد به رفتار استالیانی با حذقی با آنها نیستم. می‌تواند کار هنری‌شان را انجام بدهند ولی وقتی به عنوان مدیر وارد حیطه برنامه‌ریزی فرهنگی می‌شوند، آن وقت خطرناک می‌شوند. برخی از اینها در دیدار با بزرگان نظام مثل شاگردانی که در مقابل استاد زانو به زمین می‌زنند حاضر می‌شدند و مدام سر

در تمام دوره‌هایی که وزیر جدید یا معاون هنرمندان دعوت می‌شوند اما همه آن نظریات را به سسطل آشغال می‌اندازند!

تکان می‌دادند و گمان می‌کردند هیچ وقت فیلم این دیدارها به بیرون درز نخواهد کرد! از قضا اینها همان کسانی هستند که اگر به آنها بگویند که نیرو و سرریز انقلاب هستند برمی‌آشوبند و می‌گویند مدحی شبیه دم کردید! یعنی هم در خفا به چنین مجالسسی رفت و آمد دارند و هم در بیرون پز اوبوزیسیون دارند یا مدعی هستند متخصص جراحی بدون خون‌ریزی هستند که البته حقیقتاً اینجور هم است! اگر شما به کارنامه حزب توده در حوزه فرهنگ مربوط به زمان شاه و بعد از انقلاب نگاه بکنید خواهید دید که مثلاً تا وقتی که مرحوم جلال آل‌احمد توده‌ای است در رادیو مسکو هم از او دفاع‌های جانانه‌ای می‌کنند اما به محض اینکه از حزب توده خارج می‌شود، چگونه شروع به ویران کردن او می‌کنند!

■ آسیب تئاتر از اداره بد

قادری با تأکید بر این نکته که این حزب یک ماشین ترور شخصیت دارد، می‌افزاید: همان کاری که فرقه رجوی با شهید مظلوم بهشتی کرد، اینها با شاگردان بهشتی انجام می‌دهند و بسیار هم در این کار حرف‌های هستند. من حاضرم اسنادی را ببرم و نشان بدهم که اینها چگونه عمل می‌کنند و چگونه می‌توانند نیروهای انقلابی را قلع و قمع می‌کنند، مثلاً چگونه نمایشنامه مذهبی را حذف می‌کنند ولی طبق تاکتیک دفاع بد از یک حقیقت خوب چگونه نمایشنامه‌های بسیار ضعیف مذهبی را تأیید می‌کنند! بعد وقتی که همان نمایشنامه ضعیف روی صحنه می‌آید، مخاطبان شاهد یک اثر ضعیف هستند و خواهند گفت که مذهبی‌ها در همین حد و اندازه هستند! علاوه بر اینکه نیروهای دیگر را هم نمی‌گذارند که با افراد مذهبی کار نکنند. ماشین ترور شخصیت آنها آدم‌ها را با انواع و اقسام برچسب‌هایی مثل اطلاعاتی بودن و تیر خلاص

زن بودن ترور شخصیتی می‌کنند! حوزه هنرهای نمایشی و فعالان تئاتری به دلیل وجود دو ویروس خطرناک عدم مسئولیت‌پذیری و کرونا آسیب بسیار زیادی دیده‌اند. این کارگردان و نمایشنامه‌نویس کشورمان در رابطه با اولویت‌های وزیر ارشاد و معاون هنری وی به عنوان مسئول مستقیم و اثرگذار بر عرصه تئاتر خاطر نشان می‌کند: با این بودجه‌ای که به تئاتر تعلق می‌گیرد، هیچ کاری نمی‌تواند انجام بدهند، چون در حد بودجه یک تیم فوتبال هم نیست، بنابراین بخش اول کار بر عهده مجلس شورای اسلامی است که باید درباره ردیف بودجه تئاتر فکری بکند، چون وزیر قبلی و معاون هنری و مدیر کل هنرهای نمایشی هم با همین معضل مواجه بودند. جماعت تئاتری انسان‌های شریفی هستند و نیروهای اصیل تئاتری در فقر شدیدی به سر می‌برند.

این کارگردان و نمایشنامه‌نویس کشورمان در رابطه با کارهایی که با همین بودجه اندک می‌توان انجام داد، تأکید می‌کند: اولین کار تعطیلی این جشنواره‌های مکرر است. معلوم نیست چرا وقتی خود تئاتر تعطیل است، این جشنواره‌ها برای چه برگزار می‌شوند؟! بودجه این جشنواره را خرج استمرار مداوم تئاتر در کل کشور بکنند، تئاتر که فقط در تهران نیست نکته دیگری این جشنواره‌زدگی که در هر استانی برای خودشان یک جشنواره‌ای راه انداخته‌اند را جمع بکنند، چون آفتی شده برای این بردن بودجه، ضمن اینکه یک گروه کارشناسی بیاید و محاصل این جشنواره‌ها را از نظر کمک به فرهنگ مملکت مورد ارزیابی قرار بدهد. مشتعش‌ترین جشنواره کشور ما جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر است، مگر نه اینکه این جشنواره باید در رابطه با انقلاب باشد؟! در طول این سال‌ها چند کار در ارتباط با انقلاب اسلامی یا با مفهوم انقلاب اجرا شده؟ یکی از گرفتاری‌های امروز این است که مدیران فرهنگی ما چهره‌های شناخته شده یا به اصطلاح سلبریتی‌ها را به عنوان نظریه پرداز می‌شناسند و باید این نگاه اصلاح شود. شما ببینید در مقابل این نگاه وقتی جلال ستاری باشد، مسلم است که خروجی کار مدیریتی او بسیار متفاوت‌تر از مدیری است که مشاورش یک سلبریتی باشد!

وی در پایان می‌گوید: در تمام دوره‌هایی که وزیر جدید یا معاون جدید می‌آید، یک بار همه هنرمندان دعوت می‌شوند و از ما می‌خواهند نظرات و ایده‌های‌مان را مطرح کنیم اما بعد از آن جلسه همه آن نظریات را به سسطل آشغال می‌اندازند! امیدوارم این دفعه این کار را نکنند و از نظریه پردازان واقعی استفاده بکنند. نظریه پرداز کسی است که دانش این کار را دارد. نیروهای سرخورده اصیل تئاتری را که خانه‌نشین شده‌اند به کار دعوت کنند. در دوران پهلوی یک دروغی در مورد تئاتر گفتند که متأسفانه هنوز هم در بین مسئولان ما وجود دارد و آن اینکه گفتند تئاتر هنر خواص است در حالی که اصلاً چنین چیزی نیست و این نگاه حزب توده به تئاتر است.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۲۹

عنوان نمونه نمایش ما تازه داشت مخاطب خودش را پیدا می کرد و خوب می فروخت اما این تعطیلات ناگهانی باعث شد تماشاگران دوباره از تئاتر دور بشوند و تا ما بخواهیم دوباره آنها را جذب کنیم ممکن است با تعطیلی غیر منتظره دیگری روبرو شویم و یا اصلاً زمان اجرا به پایان برسد. باز یگران این نمایش به ترتیب ورود به صحنه صادق برقعی، فرید رحمتی، میلاد معیری، مهدی یگانه، نسآ یوسفی، حسین کریمی، محسن رضوی نیا، علی اسحاقی، سحر بهرامی، علی پویا قاسمی، المیرا صارمی، سهیل ناجی هستند که تا ۱۵ مرداد در پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه است.

از اجرای دیگری الگو نگرفتم

سال ۷۹ در «خاک سفید» چه خبر بود؟

نمایشی اثری کاملاً رئالیستی است و تمام دغدغه من در کارگردانی کار این بود که نمایش را صددرد واقع گرایی به صحنه ببرم به شکل که اجرا با یک فیلم سینمایی رئال مطابقت داشته باشد.

این بازیگر و کارگردان تئاتر درباره انتقاداتی که درباره شباهت فضا سازی نمایش با نمایش «قصه ظهر جمعه» محمد مساوات مطرح شده است، توضیح داد: بنای کار ما بر اساس بازسازی خانه هایی محله خاک سفید در آن دوران بوده است. معماری آن منطقه منحصر به فرد است و ویژگی های خاص خودش را دارد از این رو ما حتی از نمایش «قصه ظهر جمعه» ایده هم نگرفتم چه برسد به الگو برداری. نمی توان هر نمایش رئالیستی را با هم مقایسه کرد چون ممکن است در ژانر با یکدیگر مشترک باشند اما در فضا سازی و ایده پردازی متفاوت هستند. هلال زاده در پایان با اشاره به اینکه برای شکل گیری این نمایش تحقیق زیادی درباره معماری و ساختمان های این محله انجام داده درباره ضربه ای که کرونا و تعطیلی سالن های تئاتر به گروه ها وارد کرده است، گفت: این تعطیلی ها نه به گروه ما بلکه به همه گروه های در حال اجرا ضربه زیادی زده است. به

محمد رضا هلال زاده کارگردان «خاک سفید» با اشاره به ویژگی های این اثر نمایشی عنوان کرد برای شکل گیری این نمایش تحقیقات زیادی کرده و از نمایش رئالیستی دیگری الگو برداری نکرده است.

محمد رضا هلال زاده کارگردان نمایش «خاک سفید» که این روزها در پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه است درباره شکل گیری این اثر نمایشی گفت: از ۵-۶ سال قبل طرح اجرای نمایشی درباره محله خاک سفید را در ذهن داشتیم. در واقع به دلیل علاقه شخصی به این محله و اتفاقاتی که در دهه ۷۰ آنجا رخ داده بود و اینکه من از آن منطقه شناسخت داشتیم و با معضلات و مشکلات آنجا آشنا بودم، ابتدا منتظر شدم تا کسی درباره آنجا نمایشنامه ای بنویسد تا من در آن بازی کنم اما چون دیدم این اتفاق رخ نداد، تصمیم گرفتم ایده ام را با محمود احدی نیا در میان بگذارم تا او نمایشنامه ای بر این اساس بنویسد و من آن رابه صحنه ببرم.

وی ادامه داد: برای پرداختن به اتفاقاتی که سال ۷۹ در این محله رخ داد داستان زندگی خانواده ای را خلق کردیم تا در خلال آن رخدادها و معضلات اجتماعی موجود در این محله را در داستان بگنجانیم. این اثر

سوسوی صحنه

با وجود موج‌های مختلف کرونا و قرمز شدن‌های متناوب پایتخت و تعطیلی‌های پرتکرار سالن‌های نمایشی، تئاتر همچنان نفس می‌کشد، هرچند به سختی و چراغ‌های صحنه صرفاً با عشق و انگیزه اهالی تئاتر، سوسو می‌زند.

امیدواریم که روند واکسیناسیون عمومی شتاب بیشتری بگیرد و به زودی شاهد روشنایی‌های صحنه باشیم اما عجلتا و تا آن روز و ریشه‌کن شدن کامل کرونا، همین نمایش‌های موجود در سالن‌ها را با رعایت پروتکل‌های بهداشتی دریا بیم. این نام‌هایی که در ادامه می‌آیند، از معدود نمایش‌های روی صحنه در این روزهاست.

مهم‌ترین و پراسم و رسم‌ترین نمایشی که به زودی در فضای باز پردیس تئاتر و موسیقی باغ‌کتاب روی صحنه خواهد رفت، «در انتظار گودو» به کارگردانی امیررضا کوهستانی است. نمایش، برداشتی آزاد و متفاوت از نمایشنامه مشهور ساموئل بکت است. لیلی رشیدی، الهام کردا، مونا احمدی و مهین صدری بازیگران این نمایش هستند که از ساعت ۲۰ و ۳۰ دقیقه و از ۱۴ تا ۲۴ مرداد اجرا می‌شود.

«ببو» هم نمایشی به کارگردانی مهیار شیروانی است که تا اول شهریور هر شب از ساعت ۲۰ و ۳۰ دقیقه در سالن گلایل پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه می‌رود. پرستو الماس، نیکو پشتون، عماد جاویدپور و مسعود رضانی بازیگران این نمایش هستند که قصه‌اش درباره یک گروگانگیری است.

«لاموزیکا» هم نمایشی به کارگردانی الهام پناه‌نژاد است که روزهای پایانی اجرای خود را سپری می‌کند. این نمایش تا ۱۵ مرداد و از ساعت ۲۰ در کافه گالری باروک اجرا می‌شود. احسان کرمی و الهام پناه‌نژاد، بازیگران این اثر هستند. لاموزیکا که نوشته مارگریت دوراس است، به آخرین روز زندگی مشترک یک زوج می‌پردازد.

«داستان باغ‌وحش» نوشته ادوارد آلبی و به کارگردانی مهدی پاشایی هم فقط تا ۱۳ مرداد روی صحنه است. نقش اصلی این نمایش را مهدی زمین‌پرداز، بازیگر آثار محمدحسین مهدویان بازی می‌کند.

بهار نوحیان و مهدی پاشایی دیگر بازیگران این نمایش هستند که از ساعت ۱۹ و ۳۰ دقیقه و در سالن قشقایی مجموعه تئاتر شهر روی صحنه می‌رود.

«بووگی ووگی برادوی» نمایشی به نویسندگی و کارگردانی آرش سنجابی است که از ساعت ۱۸ و تا ۱۵ مرداد در عمارت نوفل‌لوشاتو روی صحنه می‌رود. نادر فلاح، صبا ایزدپناه، سهیل بابایی، پردیس زارع، نازنین صلح‌جو، علی زندی، بهزاد عبدی، پریسا محسنی، هانیه مقدم، بهار مجتهد و امیر حسینی در این نمایش بازی می‌کنند. به جای خلاصه داستان نمایش، این یک خطی رسانه‌ای شده است: «خیانت مردها روی ماه اثر می‌ذاره؛ خسته و ضعیف و کدرش می‌کنه!»

به جز «بووگی ووگی برادوی» و نمایش دیگری با عنوان «مطلق» به کارگردانی راد پورجبار، عمارت نوفل‌لوشاتو این روزها میزبان دومین جشنواره مونولوگ دانشجویی افرا هم هست. «جهنم» به نویسندگی و کارگردانی حامد شیخی هم نمایشی است که از ساعت ۲۰ هر شب و تا ۲۲ مرداد در سالن شماره یک خانه نمایش مهرگان اجرا می‌شود.

حامد شیخی، امیررضا باباولیان، یگانه سروری و تداعی سعیدی‌فر، بازیگران این نمایش هستند. متن این نمایش براساس نمایشنامه‌های «دوزخ» ژان پل سارتر و «مرگ در می‌زند» وودی آلن نوشته شده است.

«مشاهدات» هم نمایشی به کارگردانی مجتبی کاظمی و با بازیگری حسام افسری و حسین طهماسبی است که تا پایان مرداد و از ساعت ۱۹ در تماشاخانه دیوار چهارم اجرا می‌شود.

شفاف سازی تئاتر ۹۹ پس از بدرود دولت

صبح دیروز، اداره کل هنرهای نمایشی در واپسین روزهای دولت یازدهم اقدام به انتشار اسناد مالی سال ۹۹ کرده است. اگرچه این اسناد حاوی اطلاعات مهمی درباره تخصیص بودجه تئاتر در سال ۹۹ است؛ اما کماکان بخش مهمی از بودجه تئاتر در آن درج نشده است. این جداول که در ۱۵ مستند آماده سازی شده است شامل کمک هزینه های اجرا، کمک به بازگشایی سالن های تئاتر، جشنواره های فجر، عروسکی و خیابانی مریوان و برخی هزینه های تولیدی ذیل فصل پنج وزارت ارشاد است.

اگرچه اداره کل هنرهای نمایشی اعلام کرده است در راستای اجرای سیاست های شفاف سازی و دسترسی آزاد به اطلاعات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، این گزارش ها تهیه شده است؛ اما خبری از هزینه کردهای این اداره در فصول دیگر خود نمی شود.

با توجه به شیوع کرونا و اقدامات دولت برای برپایی فضاها، برخط، در این گزارش هزینه های حمایت از پرتال های استانی و شعب انجمن هنرهای نمایشی استان ها، در کنار تاسیس و فعالیت تلویزیون تئاتر ایران نیز اعلام شده است. در هفته های اخیر موضوع تلویزیون تئاتر ایران جز مسائل مورد انتقاد برخی افراد بوده است که تاسیس و اختصاص بودجه آن را غیر شفاف ارزیابی کرده بودند.

در حالی اداره کل هنرهای نمایشی اقدام به انتشار این ارقام کرده است که درباره هزینه های سه ماهه اول خود هیچ شفاف سازی نکرده است. با این حال برخی معتقدند با آمدن ابراهیم رئیسی شانس حضور قادر آشنادر اداره کل هنرهای نمایشی بسیار است؛ اما اعلام پرونده های مالی شاید دلالت بر خداحافظی دوباره قادر آشنا باشد.

تاریخ انتشار: دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۲۹

نگاهی به «تئاتر در ایران، از کودتا تا انقلاب»

کتابی که یک تاریخ شخصی است

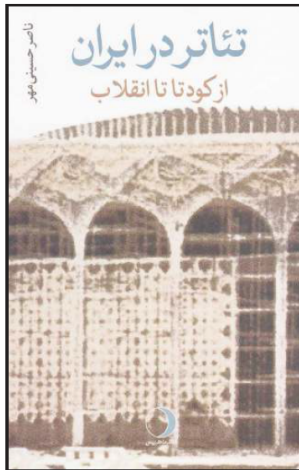
حسین زبورجی

با وجود آثار متعدد نوشتاری در باب تاریخ تئاتر ایران؛ اما تئاتر ایران از منظر تاریخ نگاری دچار ضعف اساسی است. بخش مهمی از این ضعف تمرکز بسیار مورخان و پژوهشگران بر یک بازه تاریخی مشخص است. برای مثال بیشترین آثار نگاشته شده در حوزه تاریخ به دوره قاجار و عصر مشروطه بازمی گردد. جایی که مشروطه خواهان با درک تازه‌ای از گونه‌های غربی نمایش و البته نمایشنامه نویسی، تلاش کردند در راستای تنویر آذهان عمومی از فن درام بهره برند. این رو به جذاب و پر تلاطم با ظهور سردار سیه و سانسور عمومی از پس زمامداری او به یک بن بست و پایدانی تراز یک می رسد. پایدانی که اپولو گش تور ناچومراندانه میرزاده عشقی است و آن تشییع سراسر شور پیکرش در میدان بهارستان.

از سوی دیگر با پیروزی انقلاب اسلامی و تمرکز حکومت بر دستاوردهای خود، بازه زمانی ظهور رضاشاه تا سقوط محمد رضاشاه از تمرکز تاریخ نگاری مورد غفلت قرار می گیرد و جز چند نشر خصوصی و نویسندگان مستقل، اثر قابل تأملی منتشر نمی شود. برای مثال در مورد «کارگاه نمایش» هر دو اثر منتشر شده در بخش خصوصی به طبع رسیده است و البته به سبب همین استقلال در نوشتار، از بخش مهمی از اسناد و مدارک محروم مانده اند. ناشر دولتی چون انتشارات نمایش در چهل سال گذشته تمرکز خود را بر همان موضوع نمایش ها و آیین های سنتی قرار داده است.

با این حال یافتن کتابی درباره یک بازه مشخص تاریخی معاصر در حوزه تئاتر فرصتی است منتظم، ناصر حسینی مهر در کتاب اخیرش این فرصت را برای کنجکاوان جوان تاریخ تئاتر مهیا کرده است، هرچند این مهیاسازی با نقدهایی نیز

همراه است. آقای حسینی مهر بیشتر در کتاب «تئاتر ایران: چند روایت تازه» به سراغ تاریخ معاصر تئاتر ایران رفته بود. کتاب مذکور مجموعه چند مصاحبه ای است که آقای حسینی مهر در عفنون جوانی با برخی چهره های تأثیر گذار تئاتر ایران از جمله مهین اسکویی، رقیه چهره زاد یا عطاءالله زاهد داشته است. کتاب حاوی اطلاعات مفیدی است از وضعیت شکل گیری سالن های تئاتر در خیابان لاله زار یا روایت های تازه ای از ماجرای مرگ تراز یک میر سیفالدین کرمانشاهی؛ اما ماجرا زمانی وارد فاز نقد می شود که آقای حسینی مهر رفتاری شبیه به دیگر مورخان ندارد. او چندان در بند اصول تثبیت شده تاریخ شفاهی نیست. برای مثال در مورد مصاحبه ایران دفتری با مهین اسکویی حتی کنش های خارج از مصاحبه را درج کرده است یا آنکه گفتگویش با عباس جوانمرد چندان ارزش تاریخی ندارد و بیشتر به یک سخنرانی منقطع می ماند که می شد با حذف پریش های یک مقاله مفصل بدلش کرد. گفته ها نیز بعدها جوانمرد در کتابی چون «تئاتر، هویت و نمایش ملی» مسسوط تر مطرح می کند. اما کتاب مدنظر من در این نوشتار «تئاتر در ایران: از کودتا تا انقلاب» است. کتابی که گویا قرار است قسمت دومی هم داشته باشد و به زودی روانه بازار نشر شود. شیوه کار آقای حسینی مهر در کتاب مذکور متفاوت از کتاب پیشین است. این بار موضوع تاریخ شفاهی نیست و نویسنده به سراغ تاریخ مکتوب رفته است. این برای نخستین بار است که تاریخ تئاتر در این بازه مطرح می شود. برای مثال حسینی مهر در یک فصل به سراغ سعید سلطانپور و انجمن نمایش ایرانی رفته است که اساساً حتی اعضای آن نیز از بیانش دوری می جستند و این نویسنده تابی سلطانپور را در یک نوشتار تاریخی شکسته است. از همین روح حسینی مهر دست به یک تقسیم بندی مفصل از بازه ۱۳۳۲ تا ۱۳۵۷ کرده است و بر خلاف آثار مشابه خود این تقسیم بندی بر پایه نمایشنامه نویسان نیست، بلکه ملاک کارگردانان و گروه های حول آنان است. برای مثال وقتی از بهمن فرسی

سخن به میان می آید، به جای نگاه به متن او، اجرای او مدنظر قرار می گیرد. بخش مهمی از این وضعیت به جایگاه فردی شخص حسینی مهر بازمی گردد. او خود رانه در قالب مورخ، که در نقش یک شاهد عرضه می کند.

همین وضعیت منجر شده است که پیکان نقد برخی ناقدان به سمت شخصی نویسی این نویسنده نشانه گرفته شود. حسینی مهر خود را پایبند اصول دست یوگایر تاریخ نویسی نکرده است. چیزی که بسرای مثال در نوشتارهای حمید امجد یا جمشید ملک پور شاهد هستیم. در میانه یک گفتگو، ناگهان حسینی مهر چون شاهدهی از غیب وارد متن می شود و ماجرا را جهت می دهد. برای مثال در مورد ماجرای نمایش «بیچه اخوک آتش» در جشن هنر شیراز، او در حالی نقل تاریخ خود ظاهر می شود و نگاه خود را تثبیت می کند

تا نشانی از مورخ بی طرف در متن وجود نداشته باشد. از یک سنسور فتنار حسینی مهر قابل تقدیر است. او از محافظه کاری های مرسوم در تاریخ نویسی دوری کرده و رد پای اندیشه شخصی خود را نیز در متن به جای گذاشته است. برای مثال زمانی که او به ماجرا اجوبی هنری اسکویی ها می رسد، با علم و شناخت خود از مرحومان اسکویی دست به قضاوت می زند و همانند کتاب «تئاتر ایران: چند روایت تازه» به مخالفت با مصطفی اسکویی می پردازد. کتاب مشهور او از پرسوال می برد و از مهین اسکویی حمایت می کند. این رفتار اما اجازه قضاوت مخاطب از واقعه را نمی دهد. مخاطب در حلاجی روایت نقش انفعالی پیدا می کند و اگر با حسینی مهر همدل نباشد ممکن است کتاب او را فاقد ارزش تاریخی بداند.

برای مثال درباره ماجرای کارگاه نمایش یا تئاتر ششهر و مدیریت علی رفیعی، شیوه نگاه حسینی مهر به نحوی است که خواننده را دچار گیجی می کند. او ساحت هر دو حرکت را زیر سؤال می برد. حتی علی رفیعی را به انسداد در تئاتر ششهر متهم می کند. نحو مواجهه حسینی مهر با موضوع نیز تنهاجی و البته همراه با استناد است؛ اما شیوه پر خورده به نحوی است که نمی تواند روایت تثبیت شده پنج دهه اخیر را است کند. برای مثال او هیچگاه از نقد دیگران برای پرسوال بردن مدیریت علی رفیعی استفاده نمی کند یا آنکه در مورد کارگاه نمایش به سراغ

نقد آدم هایی چون حسن پایرامی نمی رود. با این حال کار بزرگ حسینی مهر، همان طور که بیشتر گفته، جهت دهی تاریخ به سمت کارگردانی است. کتاب او حداقل توضیعی از وضعیت نمایش در اختیار مخاطب قرار می دهد و حتی با ارائه ای می گذارد و به نقادی اثر نیز می پردازد. اگر چه نوع نقد حسینی مهر شبیه به نقدهای مشهوری چون دیوید کر استر در کتاب «تاریخ درام مدرن اروپا» نیست؛ اما جدال با فرم ها و محتواها و حتی کلتور رفتن با آنها می تواند چشم انداز جذابی برای مخاطب فراهم کند. در نهایت آنکه هر چند منابع و مأخذ کتاب هم متفاوت از کتاب های تاریخ است؛ اما خود فهرستی جذاب برای سیرک کشیدن به نشریات و کتاب ها است، یک راهنما برای خواندن بی واسطه تر از خود کتاب. کتابی که یک تاریخ شخصی است به قلم ناصر حسینی مهر.

هیچ خبری از واکسینه کردن بچه‌های تئاتر نیست!

زمان می‌برد تا نوبت‌شان بشود در حالیکه آنان با حضور روی صحنه در معرض خطر جدی قرار دارند. بنابراین امیدوارم هر چه زودتر برای واکسن این گروه‌ها هم فکری شود.

راد درباره پیگیری خانه تئاتر برای واکسینه کردن فعالان این رشته توضیح داد: امیدوارم جلسه بعدی هیات مدیره خانه تئاتر حتما درباره این موضوع صحبت شود.

او با اشاره به تعطیلی بخشی از سالن‌های تئاتر در مقطع فعلی اضافه کرد: در تعطیلات اخیر بعضی از گروه‌های نمایشی امکان کار پیدا نکردند. قرار شد این گروه‌ها مورد حمایت قرار بگیرند ولی رقم حمایتی چندین جانی نیست. ضمناً همچنان در زمینه جبران خسارت گروه‌هایی که قبلاً اجرا داشته‌اند، مشکلاتی وجود دارد.

ایرج راد در پایان گفت: در حال حاضر گروه‌هایی که در مجموعه‌های خصوصی روی صحنه هستند، دارند فداکاری می‌کنند ولی نباید از خودگذشتگی آنان فراموش شود و به حال خودشان رها شوند. حداقل کاری که می‌توان برای این جوانان انجام داد، این است که واکسن‌شان زده بشود.

دوران کرونا افزود: در این مقطع تعدادی از عزیزان تئاتری فداکاری کردند و چراغ صحنه را روشن نگه داشتند تا حیات تئاتر تداوم پیدا کند. هر چند بعضی از آنان هم درگیر بیماری شدند. در حال حاضر واکسیناسیون دوستان تئاتری هم بر اساس رده‌بندی سنی در حال انجام است ولی مساله این است که بعضی از گروه‌های اجرایی از نظر سنی شرایط واکسن زدن را ندارند و مدتی

نمی‌تواند با ماسک روی صحنه بیاید یا هنگام گرم شدن، ماسک بر چهره داشته باشد. نمی‌توان همیشه طوری میزانشن داد که فاصله‌ای بیش از دو متر میسران باز بماند و وجود داشته باشد. بنابراین رعایت پروتکل‌های بهداشتی برای گروه‌های نمایشی چه در تمرین و چه در اجرا، ناممکن است. او با یادآوری شرایط دشوار اجرای تئاتر در

ایرج راد با بیان اینکه هنوز هیچ خبری از واکسینه کردن هنرمندان تئاتر نیست، گفت: اجرای تئاتر در این شرایط بسیار خطرناک است و بازیگر که نمی‌تواند با ماسک بازی کند!

رییس هیات مدیره خانه تئاتر درباره واکسیناسیون هنرمندان تئاتر توضیح داد: خیلی قبل‌تر صحبت واکسینه کردن هنرمندان مطرح شد که البته چندان هم جدی نبود و حاشیه‌هایی هم در پی داشت به طوری که بعضی هنرمندان عنوان کردند ما تافته جدا بافته نیستیم و همراه با دیگر اقشار جامعه واکسن خواهیم زد و بعد از آن دیگر خبری درباره واکسینه کردن هنرمندان تئاتر مطرح نشد.

او با اشاره به فعالیت مقطعی سالن‌های تئاتر در شرایط کرونایی اضافه کرد: اگر قرار است سالن‌ها فعال بمانند، باید تمام موارد بهداشتی رعایت شود. در حال حاضر پروتکل‌های بهداشتی در رابطه با تماشاگران در سالن‌های فعال تئاتر رعایت می‌شود و مسایلی مانند فاصله‌گذاری اجتماعی، لزوم استفاده از ماسک و... انجام می‌شود ولی وضعیت هنرمندان متفاوت است. راد خاطر نشان کرد: باز یگر تئاتر که

تاریخ انتشار: دوشنبه ۱۱ مرداد ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۲۹

هیچ خبری از واکسینه کردن بچه‌های تئاتر نیست!

اجرای از نظر سنی شرایط واکسن زدن را ندارند و مدتی زمان می‌برد تا نوبت‌شان بشود در حالیکه آنان با حضور روی صحنه در معرض خطر جدی قرار دارند. بنابراین امیدوارم هر چه زودتر برای واکسن این گروه‌ها هم فکری شود.

راد درباره پیگیری خانه تئاتر برای واکسینه کردن فعالان این رشته توضیح داد: امیدوارم جلسه بعدی هیات مدیره خانه تئاتر حتما درباره این موضوع صحبت شود. او با اشاره به تعطیلی بخشی از سالن‌های تئاتر در مقطع فعلی اضافه کرد: در تعطیلات اخیر بعضی از گروه‌های نمایشی امکان کار پیدا نکردند. قرار شد این گروه‌ها مورد حمایت قرار بگیرند ولی رقم حمایتی چندین جلدی نیست. ضمناً همچنان در زمینه جبران خسارت گروه‌هایی که قبلاً اجرا داشته‌اند، مشکلاتی وجود دارد.

ایرج راد در پایان گفت: در حال حاضر گروه‌هایی که در مجموعه‌های خصوصی روی صحنه هستند، دارند فداکاری می‌کنند ولی نباید از خودگذشتگی آنان فراموش شود و به حال خودشان رها شوند. حداقل کاری که می‌توان برای این جوانان انجام داد، این است که واکسن‌شان زده بشود.

اجرای تئاتر در دوران کرونا افزود: در این مقطع تعدادی از عزیزان تئاتری فداکاری کردند و چراغ صحنه را روشن نگه داشتند تا حیات تئاتر نداوم پیدا کند. هرچند بعضی از آنان هم درگیر بیماری شدند. در حال حاضر واکسیناسیون دوستان تئاتری هم بر اساس رده‌بندی سنی در حال انجام است ولی مساله این است که بعضی از گروه‌های

نمی‌تواند با ماسک روی صحنه بیاید یا هنگام گرم شدن، ماسک بر چهره داشته باشد. نمی‌توان همیشه طوری میزانشن داد که فاصله‌ای بیش از دو متر میان بازیگران وجود داشته باشد. بنابراین رعایت پروتکل‌های بهداشتی برای گروه‌های نمایشی چه در تمرین و چه در اجرا، ناممکن است. او با یادآوری شرایط دشوار

ایرج راد با بیان اینکه هنوز هیچ خبری از واکسینه کردن هنرمندان تئاتر نیست، گفت: اجرای تئاتر در این شرایط بسیار خطرناک است و بازیگر که نمی‌تواند با ماسک بازی کند!

رئیس هیات مدیره خانه تئاتر درباره واکسیناسیون هنرمندان تئاتر توضیح داد: خیلی قبل‌تر صحبت واکسینه کردن هنرمندان مطرح شد که البته چندان هم جدی نبود و حاشیه‌هایی هم در پی داشت به طوری که بعضی هنرمندان عنوان کردند ما تافته جدا بافته نیستیم و همراه با دیگر اقسام جامعه واکسن خواهیم زد و بعد از آن دیگر خبری درباره واکسینه کردن هنرمندان تئاتر مطرح نشد.

او با اشاره به فعالیت مقطعی سالن‌های تئاتر در شرایط کرونایی اضافه کرد: اگر قرار است سالن‌ها فعال بمانند، باید تمام موارد بهداشتی رعایت شود. در حال حاضر پروتکل‌های بهداشتی در رابطه با تماشاگران در سالن‌های فعال تئاتر رعایت می‌شود و مسایلی مانند فاصله‌گذاری اجتماعی، لزوم استفاده از ماسک و ... انجام می‌شود ولی وضعیت هنرمندان متفاوت است. راد خاطرنشان کرد: بازیگر تئاتر که